

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Гвардії

Квітень

Ч. 8

1951

З одиниць по сотику — в сумі мільйони!

До Членів і Прихильників Української Національної Гвардії
і до всіх Українських Громадян на чужині.

З цілого світу надходять повідомлення про те, що «блискуче відокремлення» та монархія, розпочали спільну сабоажницьку акцію проти реалізації визвольної позички, що її оголосив Уряд Української Народної Республіки, згідно з постановою Національної Ради.

В своїх антидержавних виступах преса згаданих середовищ безсоромно поширює різні пісенітації, якими намагається компромітувати високозаслужених громадян України та підкопувати авторитет Державного Центру.

Найцікавіше в цій деструктивній акції те, що вже давно всі її аргументи тотожні з демагогією... советської преси. Це нічого, що їх автори є ура-націоналістами і навіть «ура-демократами». Разом з тим вони також виконують функцію, яку потребує не націоналізм і не демократія, а московський комунізм. Підкопуючи позиції законного Уряду України, вони тим самим скріплюють позиції московсько-комуністичної маріонетки в Києві, що носить назву «уряд УСССР». Справа ж не в поглядах, а в наслідках кожної акції.

Кожна боротьба ведеться в ім'я якихось ідеалів. Трудова Україна виявила свої життєві ідеали у формі Української Народної Республіки та її демократичних законів в 1917 році. За ці ідеали наша нація провадила понад тридцятилітню збройну боротьбу, а протягом понад 30-ох років, за тіж самі ідеали, провадить свій героїчний універсальний резистанс. Цей спротив коштує мільйони кривавих жертв. Всі вони йдуть на вівтар всепалення в ім'я концепції УНР, за її Уряд і за її демократичне законодавство. Діється це все так тому, що концепція УНР виявилася абсолютним антиподом проти всіх концепцій «білої», «червоної» та «зеленої» Росії. Інакше мовити, це була одинока суверенна національно-державна концепція України. Тому й не дивно, що за неї стоїть ціла нація.

І ось сьогодні знайшлося чотирьох «вождів», які наважуються топтати погами цілу українську націю, її державну концепцію, її вільний суверенний Уряд, її новий вільний передпарламент, побудований на демократичних основах, всі її державні традиції і всі мільйонні криваві жертви зложеної на вівтар визвольної боротьби протягом 33-х років. Вони починають історію Украї-

ни не від Аскольда і Дира, а — від себе самих.

Кваліфікація такої «роботи» для нас ясна. І головними «вождями» підривної роботи являються пп. Бандера, Лебедь, о. Гриньох та Скоропадський. Якраз персонально до них треба адресувати нашу відповідь, а не до різних їхніх анонімних організацій та «вожденят». Крайня пора покінчити з різними анонімами. Ми домагасмося персональної відповідальності від дійсних керівників антинародної та антидержавної диверсії. І ця відповідальність прийде! Чи це подобається «вождям, чи не подобається, а велика українська демократична еміграція свою визвольну позичку зреалізує, згідно з пляном Уряду. Це й буде наша перша гідна відповідь, бо остаточно відповідь їм дасть колись прокуратура вільної України.

Наш Державний Центр мусить мати необхідний фонд для реалізації його програми визвольної боротьби України. Цього фонду нам ніхто чужий не дасть. Його мусимо створити виключно ми самі. Тоді буде гарантія суверенності дії нашої національної політики. Коли ж багатогоспична, сьогодні вже не завжди голодна, наша еміграція не створить такого фонду, тоді весь тягар визвольної боротьби спадатиме тільки на сам наш поневолений народ. З такого негідного факту на-

ля ставитиме спротив нерівним силам окупанта, як довго ціла наша пація стікатиме живую кров'ю, так довго ми, як їх частина, не знайдемо і не повинні шукати «забуття» на далекій чужині. Ця чужина для нас, це ні що інше, як далеке запілля нашого національного фронту. А кожне запілля солідарно віддає всі свої фізичні, моральні та матеріальні сили тільки для фронту. Всі ваші думки, всі ваші надії і всі ваші матеріальні засоби поза життєвим мінімумом, сьогодні повинні бути там на фронті, а завтра там також повинно бути й наше власне життя. Того вимагає Україна!

Головна Команда УНГ рекомендує всім своїм Членам і Прихильникам та цілому еміграційному Громадянству:

1. Покінчити з то терациєю всіх диверсійних елементів, а перейти на державні методи дії, як і слід нації, що має такі великі скарби державної традиції. Організувати всюди масові віча на яких публічно осуджувати всяку диверсійну та підривну роботу проти Державного Центру України.

2. Негайно розпочати та послідовно вести пропагандивну і мобілізаційну кампанію за реалізацію визвольної позички.

3. Кожен український емігрант повинен в першу чергу стати передплатником позички сам, а далі занести її в якнайширші маси, які його оточують: між господарів помешкань, працедавців, купців, колег по праці, між різні організації і т. п. З одиниць по сотику — в сумі мільйони! Це наше гасло.

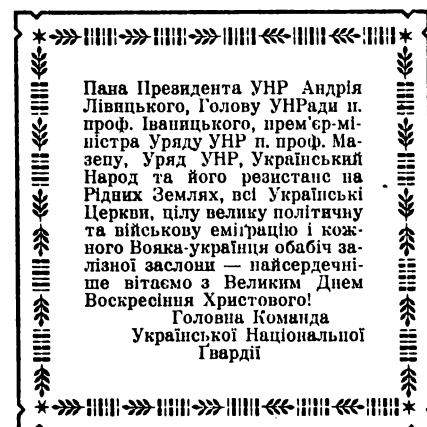
Просимо всі українські демократичні часописи цей наш заклик передрукувати.

Головна Команда
Української Національної Гвардії

КОМУНІКАТ

спільної наради представників Союзу Українських Ветеранів, Української Національної Гвардії і Українського Вільного Козацтва дня 8.4.1951 р.

8. квітня 1951 р відбулася в Аугсбурзі (Західна Німеччина) нарада представників СУВ, УНГ і УВК. На цій нараді 3 названі комбатантські організації висловили такі постанови:

род очевидно зробить належний висновок по відношенні до еміграції, яка іменує себе амбасадором України.

Як довго наші Батьки, Брати та Сестри конатимуть в каторзі ворога, як довго наше героїчне озброєне підпіл-

ЗБРОЙНА БОРОТЬБА УКРАЇНИ (1917-1950)

Доповідь на маніфестаційних зборах у В. Британії 8, 15 і 22.X.1950 р. та 17.XII.1950 р. в Парижі на зборах Українського Військового Товариства

ВСТУП

Поруч багатьох негативних рис характеру українського народу, є одна надзвичайно позитивна. Цією позитивною рисою ми зовсім сміло можемо назвати природну любов цілої нації до своєї рідної збройної сили. Тільки цій палкій любові до мілітаризму, що в своїх наслідках пориває народ до найбільшої жертви крові, ми завдячуємо той факт, що наша Батьківщина являється духово ніким не переможеною, а наша нація повммо перемоги над її населенням, ще дуже далеко. Повна перемога розбитої нації наступає тільки тоді, коли завойовники пощадять остаточно зламати дух спротиву поневоленого народу. Тобто, окупувати крім території та фізичної енергії, також його інтелект та включити всі його духові скарби й ресурси в свою систему.

Кожну найсильнішу державу, можна завоювати фізично-матеріальною перевагою. Однак від завоювання якоїсь території до повної перемоги над її населенням, ще дуже далеко. Повна перемога розбитої нації наступає тільки тоді, коли завойовники пощадять остаточно зламати дух спротиву поневоленого народу. Тобто, окупувати крім території та фізичної енергії, також його інтелект та включити всі його духові скарби й ресурси в свою систему.

Вся історія української нації, з її темними і світлими сторінками, являється класичним прикладом, як можна якомусь народові навіть знищити його державу та пограбувати всі матеріальні багатства, але до його духовості не мати жодного доступу. Цю непереможну твердиню духа, наша нація завдячує в основному її природній любові до мілітаризму та її практичній дії. Якби в нас не було Ігора та його поразки під Калкою, може ми не мали б славних переможних походів Святослава Хороброго. Якби не було Святослава Хороброго, не мав би за що боротися Байда-Вишневецький. Якби не було козацьких епосів, ми не мали б Т. Шевченка та Лесі Українки. Натомість без двох останніх, в нас був би

зовсім немислимий славний 1917 рік, що знов поставив Україну на карту Європи як суверенну державу!

Нема ідеї, яка б потрапила так гартувати духа та об'єднувати чин народу так, як це робить мілітарна ідея та окоп.

1. ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ 1917 РОКУ.

Напередодні закінчення I-ої світової війни, українські вояки в російській та австро-угорській арміях, були вже згуртовані в своїх таємних революційних організаціях. Всі ці організації, діючи окремо, мали спільну мету: творення української збройної сили.

Особливу ролу в цьому потужному здвику відіграв Волинський Полк царської лейб-гвардії в Петрограді, що склався з самих українців. Цей полк 8. березня 1917 року обернув свою зброю проти царської влади. За прикладом Волинського Полку пішли інші, чим була започаткована велика нова епоха універсальної революції на Сході Європи. Лютневу революцію треба відрізнити від большевицького «жовтня».

Революційна хвиля спочатку охопила цілу Російську імперію, а за деякий час було те саме в Австро-Угорщині та Німеччині. Користаючи з революційного хаосу, українські вояки почали стихійно формувати свої національні військові частини. Ці формування проводились:

1) українізацією та відокремлюванням готових боєвих формацій в російській армії;

2) відокремлюванням українських формацій в австро-угорській армії;

3) добровільні формації з військовополонених українців Західної України, що як вояки австрійської армії були в російському полоні;

4) добровільні формації з військовополонених українців з російської ар-

мії в австрійському та німецькому полоні;

5) добровільні формації Вільного Козацтва, як територіяльного порядково-допоміжного війська;

Протягом певного часу, всі ці формації переборолли хаос та оформили себе в добре зорганізовані та дисципліновані основні дві боєві одиниці під назвою:

1) Армія Української Народної Республіки;

2) Українська Галицька Армія.

По їх об'єднанні під одне Командування актом соборності всіх земель України (22.I.1919 р.) всі ці формації становили монолітні Збройні Сили Української Народної Республіки. Численість цих збройних сил змінювалася залежно від обставин. Вона в різних періодах доходила до 500.000 багнетів, а в кінці визвольних змагань спала на 43.000 вояків, що разом із своїм урядом 21.XI.1920 року перейшли в азиль на територію польської та румунської держав.

2. ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ УКРАЇНИ 1917-1921 РОКІВ.

Новозформовані українські збройні сили мали дуже серйозне завдання: звільнити всі українські землі від чужого окупанта; відбудувати на тих землях українську соборну суверенну державу; впорядкувати нутро та закріпити кордони нової держави на Сході Європи.

Нововідроджена українська неціональна держава протягом 4-х років визвольних змагань, внаслідок диференціації внутрішньої політики, мала три державних періода: 1) республіка доби Центральної Ради під керівництвом проф. Грушевського; 2) монархія доби Гетьманату під керівництвом ген. Скоропадського і 3) відновлення республіки доби Директорії під керівництвом Головного Отамана Петлюри.

У всіх цих періодах українські збройні сили стояли на сторожі суверенності своєї держави. Молода українська національна держава та її збройні сили були примушені боротись аж на чотири фронти:

1) червона Росія;

2) «білі» росіяни;

3) польська агресія проти України;

4) внутрішній хаос.

В цих своїх кривавих змаганнях українська нація та її нова держава й армія, були абсолютно осамітнені, без жодної допомоги ззовні. Всі намагання України заключити союз з поляками та «білими» росіянами проти червоної комуністично-большевицької Росії, не дали позитивних результатів. Царські генерали Колчак і Денікін та польська керівна верства того часу че-

1. Тісніше координувати свою дію як окремих організацій і покликати до життя для цієї мети Інформативно-координаційний комітет, що в його склад входять голови і секретарі цих трьох організацій.

2. На майбутнє всюди виступати, як на внутрішньому так і на зовнішньому відтинках, спільно іменем трьох організацій не зв'язуючи також ініціативи окремих організацій та їх поодиноких членів.

3. Покликати до життя широкий Громадський Комітет для вшанування 25 річчя смерті Головного Отамана Симона

Петлюри.

4. Видати спільну відозву трьох організацій до Українського Громадянства на еміграції з закликом до якнайактивнішої підтримки кампанії по реалізації Позички Визволення України, що її розписав Уряд Української Народної Республіки.

За СУВ

полк. В. Татарський

За УНГ

от. Т. Бульба-Боровець

За УВК

полк. Д. Гулай

Аугсбург, 8.4.1951 р.

В КОЖНІЙ ХАТІ —

ОБЛІГАЦІЇ ПОЗИЧКИ
ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

рез свою імперіялістично-шовіністичну зазіпленість, замість спільно боротись проти нової червоної потуги, яка несла їм повну загибелю, намагалися всіма силами в першу чергу знищити українську державу, як свого ворога ч. 1. Особливу віроломність проявила нова польська держава марш. Пілсудського. Вона заключила з Україною 20.4.1920 року союз, а потім зрадила Україну, заключаючи 20.10.1920 р. сепаратний мир з червоною Росією в Ризі. Тим мирним договором поділено територію України між Росією та Польщею.

Незважаючи на польський ніж в українську спину, збройні сили України дали продовжувати героїчну боротьбу за свою суверенність. Цей період наших визвольних змагань, коли український вояк тисячами гинув на всіх фронтах, а найбільше від тифу та інших пошестей, бо не було де купити навіть медикаментів, становить окрему сторінку трагічної історії України. Ні Уряд УНР, ні його вірні збройні сили, не скапітулювали духово та політично перед найсильнішим ворогом!

Українські збройні сили, виконуючи накази свого законного Уряду, героїчно боролися регулярним фронтом так довго, як на це дозволяли об'єктивні умови фронтової боротьби. Потім був період славних Зимових партизанських Походів та інших методів боротьби регулярного війська, в іррегулярних умовах. Коли ж були вичерпані всі можливості для регулярного фронту, Уряд і його Армія пляномірно під скаженним натиском переважаючого ворога, відступили на чужу територію.

Чотирьохлітня епопея кривавих визвольних змагань України регулярним фронтом була закінчена трагічно, але з великою славою і лицарською честю. Знов нас фізично розбито, але духово не переможено!

Українська збройна сила зберегла свої знамена та всі національно державні святощі у вигляді державних архівів. Захистила їх своїми голими грудьми та осяятила рясною кров'ю на незчислимх боєвих полях. Відступаючи з рідної землі, вона там залишила свою невмирущу та непереможну ідею національної свободи, державно-політичного народоправства і соціального прогресу. Ця ідея залишилася в душах і в крові мільйонних мас української нації, які з нею далі живуть в Україні та за неї далі безуспішно ведуть криваву боротьбу.

3. РУХ СПРОТИВУ УКРАЇНИ В 1921-1939 РР.

В 1921 р. знов не стало України на карті Європи як суверенної держави. Живе тіло території 40 000 000-ї нації було брутально пошматоване й поділене між Москвою, Варшавою, Прагою та Букарештом. Але на всій тій території залишився невмирущий і неподільний твір Всевішнього Творця та світової історії — українська нація.

Українська нація та її остання суверенна влада народоправної республіки, з ніким не заключувала мирного договору і не визнавала та не думала коли-будь визнавати якісь чужі договори, що торкаються України. Навпаки всі ті договори української нації незобов'язують. Згідно з міжнародним правом, нові кордони, чужі закони, які ділять та поневолюють Україну, являються незаконним насиллям. І проти цього незаконного насилля наша нація

далі проводять і буде проводити свою законну боротьбу.

Ця запекла боротьба проводиться всіма доступними засобами. А особливо збройною рукою в формі масових повстань та партизанських акцій. Не скоро нові окупанти України почали себе почувати спокійно на чужій території. Вступаючи з своєї території, Уряд і Головне Командування збройних сил української держави видали своїм іррегулярним військовим з'єднанням наказ перетворитися залежно від обставин і далі вести збройну боротьбу.

Цей період збройного спротиву України в нашій історії носить назву «партизансько-повстанська доба». Він тягнеться від 1921 і майже аж до 1925 року. Потім, в міру того як окупанти послідовно вогнем і мечем «нормалізували» всі відносини в країні, повстання та партизанські акції зовсім припинилися. Але припинення відкритих партизанських акцій проти окупантів, не означало, що наш народ зовсім припинив свій рух спротиву. Навпаки, цей рух тільки знов змінив свою тактику та перейшов на нові методи і засоби боротьби, конспіруючись в глибокому підпіллі. На всіх українських землях почали діяти багаточисленні різні революційні таємні організації. Цей період наша історія називає «саботажно-диверсійна доба». Вона тривала від 1925 до 1939 року.

УКРАЇНА

АБО СМЕРТЬ

Напис на прапорі
повстанців Холодного Яру

Коли продовжування відкритих партизанських акцій було вже неможливе, український народ перейшов на такі методи організованого спротиву:

- 1) пасивний спротив шляхом невиконання всіх ворожих законів та економічних плянів;
- 2) активний спротив через саботаж масовим шкідництвом по всіх галузях господарства;
- 3) активний індивідуальний контртерор проти масового терору ворогів.

В советському та польському судивництві ця доба славиться багаточисленними процесами проти українських терористів та саботажників, а історія цих двох держав, ноте в мирному часі криваві паціфікації цілих українських областей панцерами та масові арешти, депортації та інтернації в конц-

таборах.

На східних і центральних землях у 20-х роках до історії українського руху спротиву ввійшли з особливими заслугами слідувачі організації:

- 1) Братство Української Державності;
- 2) Спілка Визволення України;
- 3) Спілка Української Молоді;
- 4) Військова Організація генералів Дубового і Криворучка;
- 5) Група культурно-політичного спротиву Хвильового і Скрипника.

Всі ці організації та люди стояли, або повертали на плятформу УНР. Їх члени боролися та тисячами гинули в підвалах Че-Ка та концтаборах за суверенну і демократичну республіку українського трудового люду. Вояки гордо перейшли етапи НЕП-у, української, відукраїнізації, колективізації, індустріалізації та п'ятирічок, постишевщини та сжовщини і залишилися вірними синами Батьківщини!..

Особливо цікавою є позиція української молоді під советською диктатурою. Хоч як компартія намагається її зкомунізувати, затейзувати та зрусифікувати, вона постійно стоїть на антикомуністичних, антибезбожницьких та на своїх національних позиціях.

Рух спротиву в Західній Україні в 20-х роках проводить нова Українська Військова Організація (УВО), під керівництвом бувшого командира Корпусу Січових Стрільців Армії УНР полк. Е. Коновальця. По трагічному фіналі визвольних змагань, полк. Коновалець та його товариші закладають в Галичині таємну військову організацію, яка стає в опозицію до Уряду УНР та всіх галицьких політичних угруповань. УВО проголошує безоглядну активну боротьбу проти всіх окупантів України, підвищує військові кваліфікації бувших вояків та підготовляє спеціальними курсами вояків з молоді.

В 1929 р. УВО перетворюється в військово-політичну партію під назвою Організація Українських Націоналістів (ОУН) під дальшим керівництвом полк. Коновальця. Осідком проводу нової організації стає Прага. Ця організація, базуючись на ідеалістично-волонтаристичному світогляді, проголошує свою нову концепцію націократичної держави та виставляє авторитарну програму дії. Як монопартійна всеобіймаюча політична організація, ОУН в 30-х рр. поглиблює своє опозиційне ставлення до всіх інших політичних угруповань аж до їх повного заперечення. Розпочинає ще сильнішу боротьбу за свої політичні впливи на всі землі України. Посилює акти терору та саботажу проти польської влади в Галичині.

(Далі буде)

ЗІСКИ З ВТРАЧЕНОЇ ВІЙНИ

(Закінчення з попереднього числа)

Багато навчилися американські летуни в кількох повітряних боях з російськими ракетними літаками. Перед американськими турболітаками F 80 „Shooting Stars“ швидкі російські МІІ 15 звичайно втікали, аж коли вжито найновіший ловецький літак F 86 „Sabres“, який побиває російського літа-

ка рухливістю і витривалістю, тоді повітряний бій на висоті 10 км скінчився збиттям 6-ох російських машин, коли американці не втратили ні одної.

Надзвичайно цікаві спостереження пороблено в справах постачання коаліційній армії. Тоді, як американські генерали і вояки на початку не надто по-

важно трактували малі з'єднання, вислані різними державами ОН для підкреслення символічного братерства зброї, цілком широко лаяли їх інтенданти армії, бо чужі війська вимагали іншого, ніж американське, постачання. Так було не тільки з амуніцією, але і з харчем: британці хотіли чаю замість кави, магометанські турки не їли свинини, буддистські вояки з Таї відмовлялися від волови, вимагаючи рижу, якого не люблять американці. Було багато труднощів передавання наказів, а одного разу високий штаб мусів відложити офензиву з огляду на нехристиянське свято. Тому чужинецькі з'єднання, широко кажучи, щоб їх позбутися, а водночас дати їм якусь корисну роботу, вислано спочатку для боротьби з партизанами. Коли однак на фронті відчувся брак людей, їх вислано назад в бій і тут сталося багато несподіванок. Звичайно те, що англійці й австралійці добре б'ються, не могло бути ві для кого таємницею, бо вони і в Кореї направили не одну ситуацію, що здавалася майже безнадійною.

По сторінках преси

Петро Мерчук мріє про ГПУ

Березневе число «Сурми», видання ЗЧ ОУН викликало багато коментарів в українських пресових і політичних колах. Рівень і тематика цього органу обнизилися в названому числі так глибоко, що навіть т. зв. «неутральні» (читай: поплентачі) обсерватори бандерівщини признають факт щоразу більшого розкладу цього руйнівницького середовища.

Найцікавішою в «Сурмі» є стаття колишнього удівця З. Пеленського про «Запаморочення від демократії». Стаття велика і повна фраз, але написана з одною лише метою: перепачкувати тільки таке речення: «Не будь організації українського націоналізму, не будь організації видимого революційного проводу нації, не будь імені Степана Бандери, як видимого символу тієї революції — Україна була б пройшла через хуртовину II-ї світової війни як невідома справа, легковажна величина. Українські демократичні партії були б не дали і тіні тієї активізації».

Очевидно, колишній демократ Пеленський свідомо помилився. Пишучи правду, мусив був сказати приблизно так: не будь імені і злочинів С. Бандери, не було б львівської провокації 22 червня 1941 р., не було б братовбивства і ганьби, а Україна була б пройшла через II-гу світову війну без тих жахливих жертв, яких вона зазнала у великій мірі через ненавистницьке засліплення бандерівського проводу.

Проте — не нам учити Пеленського. Коли Бандера робив свою криваву «революцію», Пеленський робив на Ук-

Однак про те, що турки також незвичайні вояки, американські генерали довідалися аж тоді, коли мусіли висилати офіцера за офіцером до турецького командира з гострими наказами, щоб той видав на решті наказ відступу. 5.000 турецьких вояків, вистрілявши всю амуніцію, багнетами і ножами проложили собі дорогу через китайські маси. Хоробра постава турків може навіть змінити світову стратегію, бо досі американський штаб уважав Туреччину воєнним пляцдармом другої кляси на випадок, коли б дійшло до війни з Росією. Після турецької лекції в Кореї, американці, хто знає, чи не розбудують Туреччину на флянговий бастіон першої кляси.

Найбільшим зиском з втрачених боїв в Кореї став бойовий досвід американських дивізій. З огляду на те, що старшини і підстаршини тих дивізій будуть вишколювати нові з'єднання на території США, вони матимуть великий вплив на систему вишколу в аспекті майбутніх фронтових завдань.

раїні цукрові інтереси. Сьогодні намагався пролізти в дипітський банк. Нагнали бідолаху. Лізе в вільно-європейське радіо, хто зна чи приймуть. А тут стало відомо, що Бандера і Стецько, після візиту в Мюнхені пропольського британського журналіста Герберта дістали лондонські фунти (за те, що таємно продали Галичину полякам!) і вже влаштовують «революційний центр» в одному відомому містечку британської зони. Пеленський має носа і зразу до них з низькими поклонами. Відразу змалював своє нове кредо, не жаліючи будь-що-будь непоганого пера і хоч сумної, але все таки значної журналістичної слави.

Тільки найновішої декларації п. Пеленського не треба брати аж надто серйозно. Якщо завтра якась інша чужа розвідка дасть гроші комусь іншому, Пеленський залишить і Стецька і Бандеру і напише ще краще кредо тому іншому, з більшою валютою. Бо кредо на кредит такі публіцисти як Пеленський не пишуть.

Коментарі громадянства про останнє число «Сурми» викликала однак не демонстраційна заява Пеленського, тільки жахливі матеріали «з архівів СБ» щодо «провокатора Петра Яблона-Ярвого і його приятелів». З усією силою відомої бандерівської лайки «Сурма» плямує «підлоту» Яблона, що інвігулював головних діячів самого бандерівського штабу для СБ. І жахлива ця справа не тим, що Яблонь міг бути агентом советів, вона ще жахливіша тим, що в бандерівській організації

заведені такі самісінькі звичаї як у советському НКВД, де один за другим стежить. До цієї системи СБ само признається! А в кожного критичного читача «Сурми» волосся лізе на голові від питання: скільки таких Яблонів є в штабах бандерівців ще сьогодні? І фактом є, що Яблонь грав велику роль, редагував важливі бандерівські видання, наставляв партійну лінію. Де гарантія, що в теперішній «Сурмі» не сядуть нові Яблоні, яких завтра розкриватимуть майбутні політкомісари СБ і «Сурми»?

І вкінці кілька слів про найпримітивнішого публіциста «Сурми» пана д-ра Петра Мерчука (бо так він називався тоді, як ще носив свої дописи до львівських газет), схованого за нехитрий криптонім П. Мук.

Отож цей бандерівський хлопчина, вибившись (із браку сильніших голів) в редактори і видавці, ушасливлює під керівництвом ен-російського діяча Кононенка і Шульги-Бідолахи українську еміграцію нудними числами «Українського Самостійника», а останньо своїм циклом «про фронт неависників ОУН» в «Сурмі».

Вже в попередньому числі «Сурми» цей «типовий півінтелігент з немитими ногами» (так його охрестили колишні спів'язні в львівській тюрмі) взявся ставити галерею українських «сатаністів». Першим «сатаністом» став з ласки Мерчука автор відомої публікації про розлам в ОУН д-р В. Рудко.

В останньому числі «Сурми» Мерчук аналізує «політичну сатанослужбу Боровця-Бульби» з приводу одної одвертої замітки в «Бюлетені УНГ» про покійного Романа Шухевича, на смерті якого бандерівці роблять дійсно сатаністичні гешефти (в доларах), торгуючи погруддями, споминами і інш.

Питаємо: хто дає Мерчукові право складати списки майбутніх жертв терору СБ. Звідки гарантія, що Мерчук це не Яблонь? Порівняйте стиль його писання з «рапортами» тамтого! Ми для Мерчука «сатаністи», а Мерчук для нас це просто найжвавіш несправедливо бандерівський блазень, звичайний кар'єрист пахолківського типу без даних на протверезіння. Але він діє, бігає, кричить, пнеється вгору, шаліє. Вже вліз в ЦПУЕ, вже став інтимним інформатором містера Коха і Каряя в новій американській радіостанції, вже публічно, шоправда в «Сурмі», кваліфікує хто українець, а хто ні. Підозріта активність і підозріла фігура дуже незначного формату. Радимо СБ приглянутись ближче Мерчукові. Бо хто сатаністами займається, може сатану носити за плечима. Всяке буває!

Відає Головна Команда
Української Національної Гвардії
Редагує Колегія

Листи спрямовувати на адресу:

A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15,
US Zone Germany

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА БЮЛЕТЕНЯ

В Німеччині — 0,25 ДМ; у В. Британії — 10 пенсів; у Австралії — 10 пенсів; у США — 8 центів; у Канаді — 8 центів; у Бельгії — 3,00 б. фр.; у Франції — 25,00 фр. фр.; у всіх інших країнах рівновартість 8 ам. центів. Замовлення авіапоштою за окремою оплатою по поштових тарифах.